

Arrest

nr. 340 739 van 9 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/b 1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 7 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DHONDT *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 20 april 2024 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 22 april 2024 om internationale bescherming. Op 27 juni 2025 neemt de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adviseur van de commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Palestina, afkomstig uit Khan Younis gelegen te Gaza. U woonde in uw geboorteplaats altijd met uw ouders, vier broers en twee zussen samen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

Te Palestina werd u met voortdurende oorlog(en) en armoede geconfronteerd. Omwille hiervan verliet u op 25 september 2023 samen met een neef ((...), (...)) uw land van herkomst. U reisde vervolgens via Egypte, Koeweit en Egypte naar Griekenland alwaar u op 19 december 2023 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Op 3 januari 2024 werd u in de hoedanigheid van vluchteling erkend.

Gedurende uw periode te Griekenland vond u geen werk en was het leven moeilijk. Binnen dit kader verwijst u o.m. naar problemen op het vlak van huisvesting, gezondheidszorg en racisme, alsook naar een incident met een mensensmokkelaar. Vanwege deze redenen zag u zich uiteindelijk genoodzaakt om Griekenland op 18 april 2024 te verlaten. U reisde onmiddellijk naar België alwaar u op 22 april 2024 een nieuw verzoek tot internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: kopieën van Palestijnse identiteitsdocumenten (identiteitskaart, paspoort, geboortecertificaat), van Griekse documenten (identiteitskaart, AMKA, AFM en foto's van de levensomstandigheden), van overige Palestijnse documenten (schoolattest, overlijdensakte familielid, attest schade woonst, foto's verwoeste woonst, foto's getroffen familieleden), van Belgische documenten (medische documenten, inschrijvingsformulier Nederlands, werkcontract) en een usb-stick (2 filmpjes levensomstandigheden Palestina, drie filmpjes levensomstandigheden Griekenland)

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud d.d. 5 mei 2025 werd u gevraagd of er medische, psychologische of andere redenen waren die het goede verloop van het gehoor konden belemmeren. U antwoordde vervolgens dat u kampt met zenuwproblemen. Deze zouden het goede verloop van het gehoor evenwel niet belemmeren (CGVS, pg. 3). Daargelaten u uw medische problematiek niet middels recente medische attesten wist te staven, werden om hier op gepaste wijze aan tegemoet te komen, steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd aan u gemeld dat u alle tijd kon nemen om op de vragen te antwoorden (CGVS, ibid.) en werd er gedurende het gehoor een ruime pauze ingelast (CGVS, pg. 14). Uit het geheel van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat het onderhoud op een normale, rustige en vlotte wijze is verlopen en dat er geen noemenswaardige problemen of spanningen worden afgeleid. Daarenboven blijkt dat u de inhoud van de u gestelde vragen begreep en hierop concrete antwoorden kon formuleren. Afsluitend gaf u aan dat u alle vragen en de tolk goed begrepen had (CGVS, pg. 16) en werden er op de notities van het gehoor, behoudens één opmerking, geen verdere wijzigingen toegevoegd waardoor u zich akkoord verklaart met de inhoud ervan.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn, in concreto uw eigenste verklaringen en een schrijven d.d. 20 juni 2024 van het Grieks Ministerie van Migratie en Asiel (zie landeninformatie – blauwe map), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a.,

randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op

<https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2024/09/03/verslag-feitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-september-2024>; Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainlandgreece_en; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf.

Uit bovenstaande informatie blijkt dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Er zijn ngo's actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigden van internationale bescherming. De commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Omtrent uw Griekse documenten blijkt uit uw administratief dossier en verklaringen dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend op 3 januari 2024. Uw ADET is geldig van 3 januari 2024 tot 2 januari 2027 en uw Grieks reispaspoort van 14 februari 2024 tot 13 februari 2029.

Uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen in Griekenland automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is (Ibidem). Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem).

In dit geval hebt u uw verzoek om internationale bescherming na 31 december 2020 ingediend. Daarom moet worden opgemerkt dat u, toen u in Griekenland was als verzoeker, een fiscaal registratienummer had waarmee u toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het Commissariaat-generaal is daarom van mening dat u bepaalde stappen hebt kunnen ondernemen om werk te vinden en in uw levensonderhoud te voorzien. Als begunstigde van internationale bescherming werd u een ADET verleend. U moest vervolgens een afspraak maken bij de verantwoordelijke 'Taks Office' om de gegevens van uw AFM bij te werken (Cfr. Recognised Refugees 2025. Access to documents and socioeconomic rights p. 20-21, gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op

https://rsaegean.org/wpcontent/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf, wat u volgens uw verklaringen ook deed en bovendien uit uw neergelegde AFM blijkt, waardoor u aldus nog steeds over een geldige AFM beschikt (CGVS, pg. 7).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, huisvesting en gezondheidszorg (CGVS, pg. 7-8, 10-16) voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw gezondheidsproblemen (CGVS, pg. 10, 13, 15, 16) doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonbaar dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Inzake de moeilijkheden op het vlak van een tewerkstelling verklaart u dat u gedurende uw beginperiode te Griekenland in een restaurant werkzaam was (CGVS, pg. 8). Nadat u als vluchteling erkend werd verliet u onmiddellijk Kos en vestigde u zich te Athene (CGVS, pg. 13). U beweert dat u kantoren bezocht (CGVS, pg. 13) alsook hier en daar zocht (CGVS, *ibid.*), dewelke nota bene niet getuigt van een doortastende manier om werk te vinden, maar slaagt er niet in om uw vermeende inspanningen dienaangaande te staven middels enige documenten (CGVS, *ibid.*). Bijgevolg maakt u allerminst gewag van enige ernstige en langdurige inspanningen teneinde een duurzame tewerkstelling te vinden. Dat u geconfronteerd werd met racisme, u als vluchteling niet wist waar de taalscholen waren en u voor deze taalcursussen diende betalen, hetgeen u geenszins weet te staven, kan bezwaarlijk als deugdelijke verklaringen aangenomen worden. Dat u geen ernstige en langdurige inspanningen leverde om werk te vinden en/of de Griekse taal te leren wordt ten slotte bevestigd door uw verklaringen dat u na de toekenning van het vluchtelingenstatuut slechts één maand te Athene woonde (CGVS, pg. 7).

Inzake de moeilijkheden op het vlak van huisvesting verklaart u dat u korte tijd na de toekenning van het vluchtelingenstatuut het vluchtelingenkamp te Kos verliet (CGVS, pg. 7). Navolgend sliep u drie dagen in een kerk waarna u ongeveer één maand in een tent op het strand verbleef (CGVS, *ibid.*). U beweert dat u contacten legde met een vluchtelingenorganisatie, waarvan u de naam vergat, maar de melding kreeg dat u niet geholpen kon worden (CGVS, pg. 15). Gedurende uw periode te Athene verbleef u vervolgens één week in een gezamenlijke woning die u kon bekostigen d.m.v. financiële steun uit België (CGVS, pg. 7). Gezien u de huur niet langer kon betalen woonde u de laatste weken te Griekenland evenwel samen met uw neef in een kerk (CGVS, *ibid.*). Middels uw verklaringen maakt u op het vlak van huisvesting eveneens geen gewag van ernstige inspanningen teneinde een duurzame huisvesting te vinden. Dat u verklaart dat u te Athene nooit een woonst zocht gezien het geen zin had omwille van uw beperkte financiële middelen (CGVS, 7, 15) weet tegen het licht dat u tevens nooit ernstige inspanningen leverde teneinde en tewerkstelling te vinden (cf. *supra*) weinig te overtuigen. Daarenboven wordt andermaal verwezen naar de korte periode die u te Griekenland verbleef (cf. *infra*).

Inzake de moeilijkheden op het vlak van gezondheidszorg verklaart u dat u te Griekenland last had van huiduitslag. Uit uw verklaringen blijkt vooreerst dat u wel degelijk toegang kreeg tot de gezondheidszorg maar

dat deze zorg, naar uw aanvoelen, ontoereikend was (CGVS, pg. 13). Zo ging u naar een ziekenhuis maar kreeg u enkel pillen (CGVS, *ibid.*). Nergens blijkt evenwel verder dat u bijkomende inspanningen leverde teneinde de gepaste verzorging te bekomen. Daarentegen, u erkent zelf nooit verdere pogingen ondernomen te hebben. Dat u niet verzorgd zou worden gezien er geen tolk voorhanden is (CGVS, pg. 16), is louter speculatief en een blote bewering. Daarenboven verklaart u zelf niet de minste poging ondernomen te hebben om een tolk te vinden (CGVS, pg. 16).

Hoe dan ook dient opgemerkt dat uit de door u neergelegde attesten, waarvan de meest recente bovendien dateert van 11 september 2024, geen pathologie van uw kant blijkt, waarvan de aard of de ernst een andere perceptie van uw levensomstandigheden in Griekenland zou rechtvaardigen, in het geval van uw terugkeer naar dit land: de diagnoses van verlies van kracht, de bevindingen van littekens evenals de klachten hieraan gebonden zijn in feite onvoldoende gedetailleerd om te concluderen dat er een ernstig invaliderende of gehandicapte invloed is op uw levensomstandigheden. Niets wijst er namelijk op dat deze pathologie een niveau van ernst zou bereiken dat zware zorg en complexe monitoring zou vereisen die in Griekenland niet beschikbaar zouden zijn. Het CGVS merkt ook op dat u bij uw aankomst in België geen bijzondere procedurele noden hebt aangegeven, dat u geen kwetsbaarheid hebt aangegeven (zoals medische of psychologische problemen, slachtoffer van geweld) bij de registratie van uw aanvraag voor internationale bescherming en dat u hebt verklaard dat u, behalve uitslag, geen "gezondheidsproblemen" had.

Volledigheidshalve wijst de commissaris-generaal erop dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf en Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainlandgreece_en).

Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een verblijfsvergunning (ADET) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te krijgen. Het moet echter gezegd worden dat dit niet het geval is voor u.

Hoewel uit objectieve informatie blijkt dat sommige ziekenhuizen moeilijkheden ondervinden om toegang te krijgen tot tolken, wijst deze informatie niet op systematische of onoverkomelijke moeilijkheden. Integendeel, uit een onderzoek dat tussen juni 2022 en juni 2023 door de UNHCR werd uitgevoerd, bleek dat slechts 29% van de gecontacteerde begunstigden verklaarde moeilijkheden te hebben ondervonden bij de toegang tot gezondheidszorg, met name als gevolg van de taalbarrière (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf).

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van bedreigingen (CGVS, pg. 8, 12) en racisme (CGVS, pg. 14), moet worden opgemerkt dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Inzake de bedreigingen verklaart u vooreerst dat u bij aankomst te Griekenland de mensensmokkelaar bij de politiediensten verraadde (CGVS, 11). Omwille hiervan ontving u op 10 april 2024 voor het eerst bedreigingen (CGVS, pg. 11). Dat u toentertijd niet naar de politie stapte omdat de dader een onbekende man betrof (CGVS, pg. 12) raakt wal noch kant, te meer u de smokkelaar bij naam benoemt (CGVS, pg. 11) en u over een traceerbaar telefoonnummer beschikte (CGVS, pg. 11, 12). De screenshot van een privégesprek via sociale media kan voornoemde appreciatie niet ombuigen. Daargelaten dit gesprek geenszins ontegensprekelijk aan welbepaalde individuen gelinkt kan worden en de inhoud ervan altijd gemanipuleerd en geveinsd kan zijn, toont u hier allerminst mee aan dat u bij terugkeer naar Griekenland niet zou kunnen genieten van de bescherming van de aanwezige autoriteiten. U slaagt er bovendien zelf op geen

enkele wijze aan te geven om welke reden u bij een terugkeer geen bescherming van de autoriteiten zou kunnen genieten (CGVS, pg. 12). Inzake uw slachtofferschap van racisme dient u eveneens te erkennen dat u geen stappen ondernam om uw rechten te doen gelden (CGVS, pg. 14).

Voorts wordt, zoals eerder aangehaald (cf. supra) opgemerkt dat u relatief korte tijd na de toekenning van uw status uit Griekenland vertrokken bent wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland op te bouwen en uw rechten er te doen gelden. Zo kwam u op 20 november 2023 te Griekenland aan (verklaring DVZ, punt 33), werd u op 3 januari 2024 in de hoedanigheid van vluchteling erkend en verbleef u maar één maand te Athene (CGVS, pg. 7) alvorens Griekenland op 18 april 2024 alweer te verlaten (CGVS, pg. 8). Gelet op uw kort verblijf kan er bijgevolg allerminst sprake zijn van een oprechte intentie om een duurzaam leven in Griekenland op te bouwen.

U haalde behalve bovenstaande geen enkele andere reden aan waarom u zou kunnen terugkeren naar Griekenland. Bijkomend blijkt uit uw verklaringen voldoende zelfredzaamheid. Zo slaagde u er samen met uw neef in om van Palestina naar Griekenland te reizen, alsook van Griekenland naar België (CGVS, pg. 7). Gedurende uw verblijf te Griekenland slaagde u er in om 's nachts doorgaans een dak boven uw hoofd te hebben (cf. supra) en kreeg u tot tweemaal toe financiële steun uit België (CGVS, pg. 8). Voorts volgt u te België reeds een taal cursus (CGVS, pg. 10), beschikt u over werk (CGVS, pg. 10, 11). Uit uw administratief dossier blijkt ten slotte dat u over een geldig reisdocument beschikt voor de periode van 14 februari 2024 tot 13 februari 2029. Inzake uw reisdocument wijst het CGVS er op dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland niet automatisch een reisdocument krijgen, maar pas nadat de betrokkene hiertoe een specifiek verzoek heeft ingediend bij het paspoortbureau van de Griekse politie. De persoon die internationale bescherming geniet, moet ook bepaalde documenten voorleggen, waaronder een kopie van de beslissing tot toekenning van internationale bescherming en een kopie van zijn ADET (of een bewijs dat zijn ADET-aanvraag in behandeling is), en moet de som van 84,40 euro betalen. De begunstigde van internationale bescherming moet een lijst raadplegen die regelmatig online wordt gepubliceerd om te weten te komen of het reisdocument klaar is. Als het reisdocument klaar is, moet de betrokkene naar het Regionaal Asielbureau van Thessaloniki of het Regionaal Asielbureau van Attica gaan om het in ontvangst te nemen. Al deze procedures moeten persoonlijk worden uitgevoerd (Refugee.info Greece, Travel Documents in Greece, 9 februari 2024, beschikbaar op : <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985654192535>).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Uw documenten vermogen voorgaande appreciatie niet te wijzigen. Uw Palestijnse identiteitsdocumenten tonen hoogstens uw identiteit en herkomst aan, dewelke hier niet ter discussie staan. Alle overige Palestijnse documenten die u neerlegt voegen niets toe aan uw asielmotieven gezien deze gerelateerd zijn aan de redenen waarom u uw land van herkomst verliet maar geenszins betrekking hebben op de redenen waarom u zich niet langer te Griekenland zou kunnen vestigen. Uw documenten van uw periode te Griekenland, meer bepaald uw originele Griekse identiteitskaart en kopieën van uw AMKA en AFM, bevestigen verder uw legaal statuut te Griekenland terwijl aan de neergelegde foto's en video's van de levensomstandigheden te Griekenland moet worden benadrukt dat aan dergelijke bestanden slechts heel weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze mogelijk door inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Deze foto's en video's laten dan ook niet toe uitspraken te doen over de geloofwaardigheid van het asielmotief. Inzake uw Griekse periode bevestigt het afschrift van de geldtransactie van Palestina naar Griekenland ten slotte, zoals voornoemd vermeld (cf. supra), dat u voldoende zelfredzaam bent en op financiële steun kunt rekenen. Uw Belgische documenten wijzen er ten slotte enkel op dat u te België inspanningen levert om deel te nemen aan het maatschappelijke leven, dewelke bewonderenswaardig is, maar voegen verder niets toe aan uw asielmotieven ten aanzien van Griekenland.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u te Griekenland in de hoedanigheid van vluchteling erkend werd waardoor u bijgevolg niet naar Palestina teruggestuurd mag worden.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

2.2. De verwerende partij heeft middels haar nota van 16 juli 2025 de Raad verzocht om onderhavige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure, in toepassing van artikel 39/73-2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Krachtens artikel 39/73-2, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeker geacht hiermee in te stemmen indien hij binnen de vijftien dagen na verzending door de griffie van de brief waarin hij op de hoogte wordt gebracht van dit verzoek hiertegen geen bezwaar maakt.

Verzoeker heeft de Raad middels een schrijven ontvangen op 28 juli 2025 gemeld dat hij bezwaar maakt tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Verzoeker hekelt dat de motivering in de bestreden beslissing volstrekt onvoldoende is en betoogt dat er geen garantie is dat hij zijn status van internationale bescherming nog zal hebben bij terugkeer naar Griekenland. Hij verwijst in dit kader naar algemene informatie aangaande de moeilijkheden rond de verlenging van verblijfstitels en bekritiseert dat er geen melding wordt gemaakt van *“soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben”*. Hij meent dat er dus niet zomaar afgeleid kan worden dat dit in de praktijk voor hem geen problemen of moeilijkheden zal teweegbrengen en bekritiseert dat nagelaten werd dit aspect *in concreto* te onderzoeken. Volgens verzoeker baseert de verwerende partij zich *in casu* onophoudelijk op algemene beschouwingen en hypothesen, waarbij zij blindelings afgaat op informatie verkregen uit een “objectieve bron” en geen diepgaand verder onderzoek meer doet. Hij verwijst naar niet nader gespecificeerde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) op grond waarvan degene die aanvoert dat hij een risico op schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest loopt, zijn bewering dienaangaande moet staven, waarbij een begin van bewijs reeds volstaat.

Vervolgens bevestigt verzoeker in Griekenland de vluchtelingenstatus ontvangen te hebben en verwijst hij naar algemene informatie betreffende de algemene toestand in Griekenland voor erkende vluchtelingen. Hij meent dat de erbarmelijke omstandigheden waarin (erkende) Palestijnse vluchtelingen in Griekenland dagelijks dienen te leven niet worden betwist door de verwerende partij, die niet ontkent dat zijn individuele situatie in Griekenland slechter was dan deze in België. Verzoeker meent dat zijn toestand dermate ernstig was dat er gesproken kan worden van een schending van artikel 3 van het EVRM. Hij voert aan dat er geen enkele hulp kwam van de Griekse overheid, hij op geen enkele manier geleid werd naar bestaande organisaties die zouden kunnen helpen met huisvesting, werk of gezondheidszorg en hij hieromtrent evenmin

op eender welke wijze werd geïnformeerd. Ondanks dat taal de grootste hinder is in het vinden van de eigen weg in een nieuw land, is het voor taallessen hetzelfde verhaal, aldus verzoeker.

Verder gaat verzoeker in op zijn zelfredzaamheid. Hij stelt het op geen enkele wijze eens te zijn dat hij zelf te weinig stappen ondernam om de hulp waarvan wordt beweerd dat ze bestaat in Griekenland, te vinden. Hij licht toe dat hij zo min mogelijk beroep trachtte te doen op derden, maar zijn situatie dermate ernstig en erbarmelijk was dat hij geen andere keuze had dan beroep te doen op derden voor financiële hulp. Tevens meent hij dat de problemen bij het vinden van werk, woning of bijstand verweven zijn met zijn mate van zelfredzaamheid. Verzoeker meent verder dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) het socio-economische en politieke klimaat in België geenszins kan vergelijken met dat in Griekenland *“en dus zonder meer [kan] stellen dat als hij dit hier allemaal kan realiseren hij dit zonder enig probleem ook in Griekenland kan doen”*. Hij stelt dat hij met het geld dat hij ontving geen leven kon opbouwen in Griekenland en dat dit niet bewijst dat hij zelfredzaam was. Hij voegt toe dat hij in Griekenland telefonische bedreigingen ontving van een mensensmokkelaar, en wijst erop een schermafbeelding getoond te hebben waarop de dreiging duidelijk te lezen was. Hij meent dat de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing te kwader trouw is en een schending is van de bewijskracht. Verzoeker meent dat de verwerende partij de bewijskracht van zijn verklaringen miskent en er een uitleg aan geeft *“die niet te verzoenen valt met de werkelijkheid en de inhoud ervan”*.

Aangaande zijn toegang tot werk, stelt verzoeker in een vicieuze cirkel beland te zijn, gezien werk en taal aan elkaar gelinkt zijn, en herhaalt hij zijn verklaringen betreffende zijn zoektocht naar werk. Tevens stelt hij dat het voor hem een raadsel is hoe hij stukken kan aanleveren *“waaruit het racisme aldaar aanwezig blijkt, evenmin dat hij niet wist waar de taalscholen waren en dat hij hiervoor diende te betalen”*. Hij wijst op de obstakels waarmee mensen zoals hij in de praktijk worden geconfronteerd in hun zoektocht naar werk, alsook op het gebrek aan integratieprogramma's. Met betrekking tot de Griekse taal en de toegang tot gezondheidszorg, herhaalt verzoeker zijn verklaringen. Hij meent tevens dat zijn verklaring dat er geen tolk voorhanden was, allesbehalve een blote bewering is, en voert aan dat in de bestreden beslissing melding gemaakt wordt van een objectieve bron waaruit het tegendeel blijkt. Aangaande de door hem neergelegde attesten, hekelt verzoeker dat deze *“opnieuw afgedaan (worden) als zouden deze onvoldoende gedetailleerd zijn, geen pathologie zijn en niet blijkt dat de verzoeker te kampen zou hebben met “ernstige invaliderende of gehandicapte invloed” behalve dat hij uitslag heeft”*, waardoor het CGVS volgens hem een voorwaarde creëert die de wet noch de rechtspraak vereist. Verder voegt hij nog toe dat het CGVS erkent dat hij niet gratis en adequaat geholpen werd, en dus bewezen wordt dat zijn verklaringen met de realiteit stroken. Hij stelt dat, ondanks dat hij zijn uiterste best deed om zelf oplossingen te vinden om tegemoet te komen aan zijn behoeften, hij moest vaststellen dat de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten zo groot was dat hij volledig afhankelijk was, maar geen hulp kreeg.

Betreffende zijn zoektocht naar huisvesting, stelt verzoeker zich ernstige vragen te stellen of het CGVS zijn verklaringen wel duidelijk heeft begrepen, gezien daaraan een uitleg zou worden gegeven die niet verenigbaar is met de inhoud en de bedoeling ervan. Hij herhaalt dat er door de Griekse overheid geen overgangsopties voorzien wordt waardoor mensen zoals hij afhankelijk zijn van de particuliere huisvestingsmarkt en het hem, zonder kennis van de Griekse taal en zonder inkomsten, niet lukte een huurwoning te vinden. Hij stelt noodgedwongen op straat en in een tent aan het strand beland te zijn, wat volgens hem niet kan tellen als leefbare huisvesting.

Verzoeker besluit dat hij, gelet op het gebrek aan centen om te voorzien in zijn basisbehoeften en het gebrek aan *“effectieve gezondheidszorg zonder dat er hulp kwam van de Griekse overheid”*, geen menswaardig leven kon leiden in Griekenland. Tevens meent hij wel degelijk voldoende inspanningen ondernomen te hebben om zich in de Griekse maatschappij te integreren.

3.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van *“het recht van verdediging, door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*. Uit de uiteenzetting van dit middel blijkt dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1999 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker licht toe dat, waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat met betrekking tot de door hem neergelegde foto's en video's van de levensomstandigheden in Griekenland *“moet worden benadrukt dat aan dergelijke bestanden slechts heel weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze mogelijk door inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld”*, het voor hem een compleet raadsel is op welke juridische grond de adviseur van de commissaris-generaal zich baseert. Hij meent dat indien de adviseur van de commissaris-generaal hem beticht van valsheid, zij hiervoor de geijkte procedure dient te volgen *“in plaats van met loze beschuldigingen naar het hoofd van de verzoeker te slingeren”*. Hij stelt tevens dat het opvalt dat de adviseur van de commissaris-generaal aan bepaalde verklaringen wel geloof hecht, hoewel hij daar geen bewijs van voorlegt,

en andere verklaringen, waar hij evenmin bewijs van voorlegt, afgedaan worden als onder andere blote beweringen. Verzoeker meent dat een dergelijke motivering niet alleen gebrekkig is, doch ook tegenstrijdig en dubbelzinnig.

3.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij meent dat indien er een zorgvuldig onderzoek voorafgegaan was aan de bestreden beslissing, nooit tot de niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek was besloten. De argumentatie waarmee de adviseur van de commissaris-generaal haar niet-ontvankelijkheidsbeslissing tracht te staven, toont volgens verzoeker heel duidelijk haar onwil of onkunde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin hij zich bevond.

3.1.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker meent dat onderhavige feiten en elementen, zoals deze blijken uit het administratief dossier, door de adviseur van de commissaris-generaal geenszins op zorgvuldige wijze werden beoordeeld, zoals nochtans mag worden verwacht.

Verzoeker vraagt in hoofdorde erkend te worden als vluchteling en in ondergeschikte orde het dossier terug te verwijzen naar het CGVS.

3.1.5. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt het rapport "*Recognised Refugees 2025 – Acces to documents and socio-economic rights*" van RSA/PRO ASYL van maart 2025 gevoegd als nieuw stavingstuk.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 8 december 2025 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer.

Hij voert hierin onder meer een schending van de redelijke termijn en het rechtszekerheidsbeginsel aan, waarbij hij betoogt dat de bestreden beslissing onredelijk lang na het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming werd genomen.

Te dezen wijst de Raad erop dat verzoeker de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in te dienen niet kan aanwenden om, dit zonder hierover nieuwe elementen aan te reiken, bijkomende middelen aan te voeren of argumenten op te werpen tegen de in de bestreden beslissing opgenomen motieven. In artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, wordt namelijk het volgende bepaald: "*De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.*". Verzoeker licht niet toe, en de Raad ziet even in, waarom hij de kritiek dat de bestreden beslissing onredelijk lang na de indiening van zijn beschermingsaanvraag werd genomen niet reeds in zijn verzoekschrift kon aanvoeren. Dit betreft geen nieuwe element en dient derhalve uit de debatten te worden geweerd.

Tevens voert verzoeker in zijn aanvullende nota aan dat zijn verzoekschrift reeds maanden geleden werd ingediend, en meent hij dat er geconcludeerd kan worden dat de grens van redelijkheid overschreden is. Hij stelt dat hierdoor zijn ADET riskeert te vervallen, zijn AMKA-nummer kan worden gedeactiveerd, zijn Grieks paspoort kan vervallen en hij dreigt te worden geregistreerd als 'langdurig afwezig' in Griekenland. Volgens verzoeker vermindert zijn "terugkeerbaarheid" hierdoor progressief en geraakt hij intussen meer geïntegreerd in de Belgische samenleving, terwijl de band met Griekenland verder vervreemdt. Verzoeker wijst verder op een nieuwe wet die in september 2025 in het Griekse parlement werd gestemd, die tot gevolg heeft dat hard zal worden opgetreden tegen personen zonder legale status in het land. Hij meent bijgevolg het risico te lopen gedwongen te worden teruggestuurd naar Gaza dan wel te worden opgesloten in omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Verzoeker herhaalt verder dat er op heden wel degelijk sprake is van een *a priori* risico op onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest voor alle begunstigden van internationale bescherming als gevolg van het structureel falend Grieks asielbeleid en wijst ter onderbouwing van deze stelling op bijkomende elementen, zijnde het arrest van de Raad van 30 oktober 2025 met nummer 335 295, de "*open brief van 19 november 2025, met intrekking van COI-FOCUS GRECE AIDE AUX MIGRANTS tot gevolg*" van een consortium van Griekse middenveldorganisaties, het AIDA-rapport van september 2025 over de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland in 2024 en binnensijpelende informatie en

inzichten over het nieuwe Helios+-programma. Verzoeker hekelt hierbij dat begunstigden zich voor het Helios+-programma moeten registreren binnen de 24 maanden vanaf het moment dat zij hun status verkregen hebben, waardoor het volgens hem, voor quasi alle asielzoekers in België niet meer mogelijk is zich te registreren aangezien de beslissing tot niet-ontvankelijkheid niet is genomen binnen de wettelijk voorziene termijn van vijftien dagen. Verzoeker geeft verdere toelichting bij elk van deze elementen. Verzoeker meent verder dat het “*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, gepubliceerd door het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken in september 2024, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, verouderd is en een veel minder rooskleurig verhaal schetst dan de verwerende partij wil laten uitschijnen. Voorts is verzoeker van mening dat de Raad over alle nodige elementen beschikt om de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming met betrekking tot zijn land van herkomst, Palestina, te onderzoeken en hem op die basis een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Hij gaat in dit verband uitgebreid in op de situatie in Gaza onder verwijzing naar mediaberichten, rechtspraak van het Internationaal Gerechtshof en het Internationaal Strafhof, een resolutie van de International Association of Genocide Scholars (IAGS) en een rapport van een onafhankelijke VN-onderzoekscommissie, en meent dat hij in het licht hiervan als vluchteling dient te worden beschouwd en erkend.

Als bijlage aan deze aanvullende nota voegt verzoeker de volgende stukken:

1. ULYSSE, ‘*Note du service de santé mentale Ulysse sur les effets pathogènes des événements liés à la guerre et l’invasion de Gaza sur les personnes originaires de Palestine présentes en Belgique*’, 20 juni 2024, chrome-extension://efaidnbmnnnibpcajpcglclefindmkaj/https://mail.google.com/mail/u/0?ui=2&ik=c99420230b&attid=0.1&permmsgid=msgf:1845861336946029066&th=199dd11b2d4bb20a&view=att&disp=inline&realattid=f_mgoz922p0&zw&acrobatPromotionSource=gmail_chrome-card.
2. ASYLUM INFORMATION DATABASE (AIDA), GREEK COUNCIL ON REFUGEES en EUROPEAN COUNCIL ON REFUGEES AND EXILES, ‘*Country Report Greece, Update on 2024, september 2025*’, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/09/AIDA_GR_2024-update.pdf.
3. E-nomothesia.gr, ‘*Nieuw wetsvoorstel over illegal immigratie in publieke consultatie*’, <https://www.e-nomothesia.gr/kat-allodapoi/n-5226-2025.html>, <https://www.e-nomothesia.gr/law-news/demosia-diabouleuse-neo-nomoskhedio-gia-tin-paranomi-metanastey-si.html>
4. Rvv van 30 oktober 2025, 345 593/V, chrome-extension://efaidnbmnnnibpcajpcglclefindmkaj/https://drive.usercontent.google.com/download?id=1eKLvcBommdKnlaMwA5_nZ1TuvVCCEvDk&authuser=0&acrobatPromotionSource=gmail_chrome-card.
5. ‘*Inaccurate and misleading information in CEDOCA Country of Origin Information Focus: GREECE, Assistance to Migrants report, published 25th July 2025*’, 19 november 2025, chrome-extension://efaidnbmnnnibpcajpcglclefindmkaj/https://mail.google.com/mail/u/0?ui=2&ik=c99420230b&attid=0.1&permmsgid=msg-f:1845861336946029066&th=199dd11b2d4bb20a&view=att&disp=inline&realattid=f_mgoz922p0&zw&acrobatPromotionSource=gmail_chrome-card
6. Attest Rode Kruis Inburgeringscursus”

3.2.2. Op 19 januari 2026 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij een rapport inzake zijn psychologische begeleiding van 16 januari 2026 voegt.

3.2.3. Op 23 januari 2026 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij ze verwijst naar de volgende informatiebronnen:

1. Nota A.M.K.A. wetgeving Griekenland, dd. 16 januari 2026, juridische dienst CGVS
2. COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior, gepubliceerd door Cedoca op 17 september 2025, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/griekenland-heliosen-helios-junior>;
3. Country Report : Greece. Update 2024, gepubliceerd door AIDA/ECRE in september 2025 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/09/AIDA_GR_2024-update.pdf;
4. Pressemitteilung nr. 30/2025 van 16.04.2025, Bundesverwaltungsgericht, beschikbaar op <https://www.bverwg.de/de/pm/2025/30> en Jugement BVerwG 1 C 18.24, Bundesverwaltungsgericht, van 16.04.2025, beschikbaar op <https://www.bverwg.de/de/160425U1C18.24.0>;
5. Pressemitteilung, Verwaltungsgerichtshof Kassel, van 2.09.2024, beschikbaar op <https://verwaltungsgerechtigbarkeit.hessen.de/presse/regelmaessig-kein-erneutes-asyilverfahren-in-deutschland-nach-schutzgewaehrung-in-griechenland>;
6. Bundesverfassungsgericht, beslissing van 1 april 2025 – 2BvR 1425/24 beschikbaar op https://www.bundesverfassungsgericht.de/SharedDocs/Entscheidungen/DE/2025/04/rk20250401_2bvr142524.html?nn=68112, samenvatting beschikbaar op <https://www.bundesverfassungsgericht.de/SharedDocs/Pressemitteilungen/DE/2025/bvg25-035.html?nn=68112>;
7. Bundesverwaltungsgericht, arrest D-2590/2025, van 11 september 2025, beschikbaar op: https://www.bvger.ch/media-releases/370101ae-ae1-4906-af90-e64e187487bb/en/d-2590-2025_web.pdf.”

De verwerende partij analyseert de administratieve situatie van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland en gaat in op de procedures voor het verkrijgen en/of verlengen van documenten die essentieel zijn om toegang te krijgen tot basisvoorzieningen en de administratieve moeilijkheden die hiermee gepaard kunnen gaan. De verwerende partij oordeelt dat voormelde informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Zij wijst er nog op dat verschillende administratieve rechtbanken, waaronder Duitse en Zwitserse, in talrijke uitspraken hebben geoordeeld dat verzoekers zonder ernstige gezondheidsproblemen die in staat zijn om te werken, over het algemeen gevrijwaard zijn van de risico's die inherent zijn aan de tekortkomingen van het Griekse systeem.

3.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad nogmaals de reeds op 19 januari 2026 neergelegde aanvullende nota met bijgevoegd attest inzake zijn psychologische begeleiding van 16 januari 2026 neer.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de adviseur van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende niet-ontvankelijk is omdat (A) blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, namelijk Griekenland, omdat (B) hij het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden niet weerlegt, nu (i) zijn ADET geldig is van 3 januari 2024 tot 2 januari 2027 en zijn Grieks reispaspoort van 14 februari 2024 tot 13 februari 2029, (ii) hij in Griekenland een fiscaal registratienummer (AFM) had waarmee hij toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning en dat nog steeds geldig is, (iii) waar blijkt dat hij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op vlak van werkgelegenheid, huisvesting en gezondheidszorg, deze situatie niet voldoet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie, (iv) de vaststelling dat er in zijn hoofde mogelijke indicaties van verhoogde kwetsbaarheid zijn omwille van zijn gezondheidsproblemen hieraan geen afbreuk doet, aangezien hij niet aantoonde dat zijn bijzondere kwetsbaarheid het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest, (v) waar blijkt dat hij het slachtoffer is geworden van bedreigingen en racisme, deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling en hij geen pogingen heeft ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, (vi) er gelet op zijn kort verblijf in Griekenland allerm minst sprake kan zijn van een oprechte intentie om een duurzaam leven in Griekenland op te bouwen en (vii) uit zijn verklaringen voldoende zelfredzaamheid blijkt en omdat (C) zijn documenten deze appreciatie niet kunnen wijzigen. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Waar verzoeker in zijn tweede middel kritiek uit op het feit dat in de bestreden beslissing slechts heel weinig bewijswaarde wordt toegekend aan de door hem neergelegde foto's en video's van de levensomstandigheden in Griekenland en op het feit dat de verwerende partij aan bepaalde van zijn verklaringen geen geloof hecht omdat er geen bewijs van zou voorliggen, doch andere verklaringen waar evenmin bewijs van voorligt wel gelooft, en hij een dergelijke motivering "*tegenstrijdig en dubbelzinnig*" acht, voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het tweede middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU).

3.3.3.1. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Hij verkreeg er de vluchtelingenstatus op 3 januari 2024 en werd in het bezit gesteld van Griekse verblijfsdocumenten, waarvan de Griekse verblijfsvergunning (ADET) geldig is tot 2 januari 2027 (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, 'Landeninformatie', nr. 1; stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: NPO), p. 6). Dit lijkt in overeenstemming te zijn met de landeninformatie waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging ("*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*" d.d. september 2024, p. 13; "*Country Report: Greece. Update 2023*", p. 243) en met het gegeven dat verzoeker in Griekenland op 3 januari 2024 de vluchtelingenstatus heeft verworven.

Waar verzoeker stelt dat er geen garantie is dat hij zijn status van internationale bescherming nog zal hebben bij terugkeer naar Griekenland, wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklink in het vigerende EU-*acquis*, waar de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU).

Er zijn geen ernstige indicaties dat verzoeker thans in Griekenland niet langer deze beschermingsstatus zou hebben. Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen aan waaruit zou blijken dat deze beschermingsstatus niet langer geldig zou zijn of zou zijn ingetrokken of beëindigd. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende

status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust bij het CGVS. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker brengt geen dergelijk bewijs bij.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

3.3.3.2. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (*cf.* HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

3.3.3.3. Verzoeker betoogt dat hij geen effectieve bescherming ontving in Griekenland en hij er blootgesteld werd aan ernstige risico's op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest en overeenstemt met artikel 3 van het EVRM.

3.3.3.4. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden

geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, dat gericht is op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders en het faciliteren van de overgang van verzoeker naar statushouder. In februari 2022 heeft Griekenland een nationale strategie voor integratie vastgesteld waarin de noodzaak van een alomvattende integratieaanpak wordt erkend. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van igo's en ngo's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een soepele integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumentatie (zoals de gezondheidsverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en scholing, toegang tot huisvesting en in het algemeen een gebrek aan huisvesting in Griekenland (*“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een AFM al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, onder andere, het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, onder andere, toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 264-266). Naast voormelde documenten hebben statushouders in Griekenland ook een reisdocument nodig om een bankrekening te openen of om toegang te hebben tot het platform van het ministerie van Financiën (AADE) en het online belastingplatform Taxisnet (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 256-257). Zowel erkende vluchtelingen als subsidiaire beschermden kunnen reisdocumenten van de Griekse overheden verkrijgen (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 253-257). Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, tewerkstelling, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 4-6, 20 en 22; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

A. Eerste afgifte van een ADET

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de Griekse asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokken statushouder meedeelt.

Vervolgens moeten statushouders binnen de zes maanden per e-mail een afspraak maken met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de tien dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om het worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de

zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 5-17; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

B. Afgifte van een AFM

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een AFM wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. De instanties die belast zijn met de registratie van hun verzoek vervolledigen de procedure voor de uitgifte van een AFM online en reiken daarbij een AFM-certificaat uit aan de verzoekers. Een statushouder die na december 2020 een beschermingsverzoek indiende zou in principe een AFM moeten hebben. Persoonlijke gegevens worden echter niet automatisch geactualiseerd door de Griekse overheden eens er internationale bescherming is verleend. Statushouders moeten daartoe een afspraak maken met het bevoegde belastingkantoor (DOY). Dit is evenwel niet mogelijk indien de ADET is verstreken. Personen die automatisch een AFM kregen bij het indienen van hun verzoek om internationale bescherming, en vervolgens internationale bescherming en een ADET hebben verkregen, kunnen geen TAXISnet-codes, die noodzakelijk zijn voor transacties met AADE en andere publieke diensten, aanmaken zonder voorafgaandelijk hun gegevens te hebben geactualiseerd bij het belastingkantoor. Aanvragen voor TAXISnet-codes moeten online gebeuren via het AADE-platform dat enkel beschikbaar is in Grieks. Na de aanvraag wordt een afspraak gemaakt met het bevoegde belastingkantoor om de TAXISnet-codes te ontvangen. Personen die voor 31 december 2020 geen AFM hebben verkregen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder.

Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21).

C. Afgifte en activering van een AMKA

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Samen met de afgifte van de verblijfsvergunning is de Griekse asieldienst verplicht om statushouders te informeren dat zij voortaan in aanmerking komen voor een AMKA en dat zij binnen één maand de wettelijk vereiste stappen moeten ondernemen om dit nummer aan te vragen (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236). Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPAs) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang voor statushouders tot het gezondheidszorgsysteem.

Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023 (hierna: AMKA-verordening), is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *“een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt”*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 vallen de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven. Om de daarbij horende rechten van onder meer gezondheidszorg en sociale bijstand te genieten, moet deze AMKA vervolgens worden geactiveerd. In tegenstelling tot wat in de wet is bepaald, kunnen statushouders hun AMKA niet onder dezelfde voorwaarden activeren als Griekse

burgers. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders hun wettelijk verblijf alsook hun verblijf in Griekenland moeten aantonen en stipuleert welke stukken daartoe moeten worden voorgelegd. Wettelijk verblijf wordt in beginsel aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort van een derde land of een geldig reisdocument alsook een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat statushouders zijn vrijgesteld van het voorleggen van een geldig paspoort of reisdocument, zodat het voorleggen van een geldige ADET in beginsel volstaat als bewijs van wettelijk verblijf (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een certificaat van aanwerving van een werkgever of een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI) of een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen voorleggen. Met deze laatste voorwaarde behandelt de Griekse wet statushouders anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. De eis dat alle statushouders een certificaat van aanwerving van een werkgever of een in ERGANI geüpload arbeidscontract of een verklaring van zelfstandig ondernemerschap van de bevoegde belastingdienst moeten indienen voor de activering van de AMKA, heeft tot gevolg dat statushouders die nog niet werken of vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, automatisch worden uitgesloten van toegang tot openbare gezondheidszorg en sociale voorzieningen. De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie van Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een ‘geldige’ verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie *infra*) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 22-24; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22; *Country Report: Greece. Update 2024*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202, 266-267).

D. Afgifte van reisdocumenten

Het verkrijgen van een reisdocument in Griekenland voor statushouders gebeurt niet automatisch. Dit document kost 84 euro voor volwassenen en 73 euro voor kinderen. Om het te verkrijgen, moeten statushouders bij het bevoegde paspoortbureau een afspraak maken om een aanvraag in te dienen. Zij moeten daarvoor alle vereiste documenten (inclusief het betalingsbewijs via een Grieks online platform) voorleggen, zoals hun geldige ADET, het elektronische betalingsbewijs, pasfoto's voorleggen. Personen die subsidiaire bescherming genieten, moeten ook een verklaring van hun diplomatieke dienst overleggen waarin wordt bevestigd dat zij geen nationaal paspoort kunnen verkrijgen. Deze stap brengt extra kosten met zich mee. Om te weten of het reisdocument klaar is, moet een lijst worden geraadpleegd die regelmatig online wordt gepubliceerd. Een reisdocument kan alleen persoonlijk worden afgehaald bij het regionaal asielkantoor (RAO) in Athene, Thessaloniki of Kreta (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 253-257; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 18-19).

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer kan derhalve precair en problematisch zijn, wat onder meer is te wijten aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

E. Huisvesting

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven dertig dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS-project (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS-project werd geïmplementeerd door de Internationale Organisatie voor

Migratie (IOM) met de steun van de EU ten bedrage van zestig miljoen euro en de bijstand van verschillende ngo's en lokale besturen. Sinds 1 januari 2022 werden het beheer en de financiering van het HELIOS-project overgenomen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Dit is tot op heden het belangrijkste integratieproject in Griekenland geweest. Via dit project hebben 47 753 begunstigden van internationale bescherming welkomstcursussen, scholing en ondersteuning bij het vinden van werk gekregen. Het project beschermt ook huisvestingssteun en organiseerde activiteiten die mensen hielpen aansluiting te vinden en een bijdrage te leveren aan hun nieuwe gemeenschap. Vanaf de start van het project tot 31 oktober 2024 hebben 10 816 huishoudens actieve ondersteuning in de vorm van huursubsidie ontvangen. Het HELIOS-project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024.

Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+-project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen. Daarnaast werd er ook een Helios Junior programma opgestart. HELIOS+ en Helios Junior zijn twee integratieprogramma's van de IOM, gericht op begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming in Griekenland. Beide programma's zijn mee ontworpen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. De IOM coördineert de programma's en Griekse niet-gouvernementele organisaties (ngo's) of Griekse afdelingen van internationale ngo's voeren deze in heel het land uit. Het aantal begunstigden, het budget en de looptijd van HELIOS+ liggen per regio vast in toekenningsbesluiten van de nationale overheid. Deze aspecten variëren van regio tot regio. HELIOS+ loopt van 1 januari 2025 tot ten laatste 30 juni 2027. Ook Helios Junior heeft een vastgelegd aantal begunstigden en loopt tot mei 2027. De IOM bepaalt de toelatingscriteria. Dit project sluit volgens de IOM volledig aan bij de Nationale Strategie voor Integratie van de Griekse overheid, maar met een specifieke focus op het verbeteren van de inzetbaarheid op de arbeidsmarkt.

HELIOS+ verstrekt een of meerdere integratiediensten aan begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming, met focus op vijf domeinen:

- loopbaanbegeleiding en aansluiting op de arbeidsmarkt via training en contact met werkgevers;
- individuele ondersteuning inzake toegang tot sociale en openbare diensten;
- integratiecursussen met taalonderwijs Grieks en de cursus "the European way of life", en vorming in sociale vaardigheden;
- huisvestingsondersteuning voor zelfstandig wonen: met huursubsidies voor maximaal twaalf maanden en een eenmalige bijdrage in de installatiekosten (bijdrage zelfstandig leven), en hulp bij het zoeken van een verblijf;
- gemeenschapsgerichte activiteiten die sociale cohesie en culturele uitwisseling stimuleren.

Statushouders die een huursubsidie ontvangen, moeten verplicht deelnemen aan de vormingen in de volgende drie domeinen: de individuele loopbaanbegeleiding, de individuele ondersteuning bij sociale en openbare diensten en alle integratiecursussen.

Het HELIOS+-programma richt zich op twaalf van de dertien regio's van het land. Volgens de factsheet van de IOM zijn er per 31 juli 2025 acht HELIOS+-centra verdeeld over zes regio's. Er zijn twee centra in Centraal-Macedonië en Kreta en telkens één centrum in Attica, Peloponnesos, Thracië en West-Griekenland. Deze centra zullen de bestaande Integratiecentra voor Migranten (*Kéntro Ensomátosis Metanastón*, KEM) aanvullen en samenwerken met lokale diensten. De IOM zegt te focussen op regio's en gemeenten waar nog geen integratiecentra bestaan. De bestaande KEM's geven aan migranten informatie, vorming, advies en ondersteuning bij integratie, juridische kwesties, sociale diensten en toegang tot de arbeidsmarkt. Ze werken samen met lokale instanties en verwijzen door naar gespecialiseerde diensten. Het personeel bestaat uit onder andere een intercultureel bemiddelaar, een maatschappelijk werker, een migratiejurist en een psycholoog. De website van het ministerie voor Migratie en Asiel vermeldt tien KEM's in zes regio's.

Kandidaten voor het Helios+-programma moeten volgens de procedure voldoen aan de drie volgende criteria: (i) wettelijke status: ze moeten officieel een besluit hebben gekregen van de Griekse asiendienst waarin internationale bescherming is toegekend (vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming), of ze moeten begunstigden zijn van tijdelijke bescherming in Griekenland op basis van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van de Europese Unie, of ze moeten via gezinsherenigingsprocedures met een vluchteling naar Griekenland zijn overgeplaatst volgens de relevante wetgeving, of ze moeten een verblijfsvergunning van gelijke duur hebben als gezinsleden van een begunstigde van internationale bescherming volgens de relevante wetgeving;

(ii) arbeidsstatus: aanvragers moeten op het moment van registratie bij HELIOS+ werkloos zijn, met een geldige werkloosheidskaart van de openbare dienst voor arbeidsvoorziening (Dimosia Ypiresía Apaschólisis, DYPA);

(iii) registratietermijn: begunstigden moeten zich binnen een termijn van maximaal 24 maanden registreren vanaf het moment dat zij een bepaalde juridische status hebben gekregen. Iemand die meer dan 24 maanden geleden een van deze beslissingen heeft ontvangen, komt bijgevolg niet in aanmerking. De exacte registratietermijn kan afhankelijk van de regio ook minder dan 24 maanden zijn, want de looptijd van

HELIOS+ verschilt van regio tot regio. Verder moeten begunstigden zich uiterlijk zes maanden vóór de einddatum van het betreffende regionale project inschrijven. Deelname aan HELIOS+ is mogelijk voor een periode van maximaal 18 maanden.

Er is een bezorgdheid dat het nieuwe HELIOS+-project lijkt te zijn ontworpen op een kleinere schaal die niet beantwoordt aan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland ("*COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior*", 17 september 2025, Cedoca, p. 2-12; "*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 29-30; "*Communication on the status of migration management in mainland Greece*", Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-13).

Helios Junior richt zich volgens de website van de IOM op voormalige niet-begeleide minderjarigen die legaal in Griekenland verblijven ("*COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior*", 17 september 2025, Cedoca, p. 13-17).

Het risico voor statushouders in Griekenland om, na de periode van dertig dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming, in een situatie van dakloosheid terecht te komen, is zeer groot. Het is immers zeer moeilijk om binnen die periode van dertig dagen de nodige documenten en middelen te verkrijgen om hun integratie te starten en huisvesting te verkrijgen.

Voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage is een verblijf van minstens vijf jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien ontvangen statushouders bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, bijvoorbeeld omdat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, omdat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en omdat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt ("*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 32).

F. Arbeidsmarkt

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen.

In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldige AFM en een geldige AMKA. In het RSA/PRO ASYL-rapport wordt tevens gesteld dat een actieve AMKA nodig is. Om deze reden stelt RSA/PRO ASYL dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk ("*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 24 en 34). Echter worden in voormeld rapport geen bronnen vermeld ter staving van deze stelling en het meest recente rapport van AIDA, gepubliceerd in september 2025, maakt evenmin melding van een circulaire logica of van de noodzaak om in het bezit te zijn van een actieve AMKA om een arbeidsovereenkomst te kunnen sluiten. In het antwoord van 22 december 2025 op enkele vragen die de commissaris-generaal over deze kwestie heeft gesteld, verduidelijkt het hoofd van de Griekse asiëddienst dat een AMKA-nummer nodig is voor het afsluiten en registreren van een arbeidsovereenkomst, doch de relevante wet- en regelgeving niet als voorwaarde oplegt dat dit nummer actief is (Juridische dienst CGVS, "*Nota A.M.K.A. wetgeving Griekenland*", 16 januari 2026). De stelling dat een actieve AMKA noodzakelijk zou zijn om een arbeidsovereenkomst te kunnen sluiten en vervolgens registreren op het ERGANI-platform vindt aldus geen steun in de beschikbare informatie; een AMKA-nummer blijkt daartoe te volstaan. De Raad wijst er hierbij op dat een certificaat van aanwerving van een werkgever, d.i. in wezen een werkbelofte, op zich volstaat om een AMKA te activeren en om vervolgens met deze actieve AMKA de toegang tot de arbeidsmarkt, met alle rechten en plichten, te verkrijgen.

Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld ("*Country Report: Greece. Update 2024*", AIDA/ECRE, september 2025, p. 261-262).

Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van igo's en ngo's, die de integratie van statushouders in de Griekse arbeidsmarkt trachten te bevorderen en te faciliteren, zoals banenbeurzen, taalcursussen, het geven van advies of bijstand bij het vinden van werk, enz. ("*Communication on the status of migration management in mainland Greece*", Europese Commissie, 4 april 2025, p. 14-15).

G. Sociale zekerheid

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Een belangrijke ontwikkeling in 2024 was de belemmering van de toegang tot alle sociale uitkeringen, aangezien de activering van de AMKA die voor het verkrijgen van deze uitkeringen vereist is, afhankelijk is van het bestaan van een geldig arbeidscontract of zelfstandig ondernemerschap. Er wordt benadrukt dat statushouders die vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, worden uitgesloten van toegang tot het sociale bijstandsstelsel, wat in strijd is met artikel 29 van de Asielwet, daar het bezit van een actief AMKA-nummer noodzakelijk is voor toegang tot sociale uitkeringen van de Organisatie voor Welzijnsuitkeringen en Sociale Solidariteit. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor Griekse onderdanen, zonder discriminatie.

De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen nadat hen internationale bescherming werd verleend. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigden van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf. Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze *de facto* uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen ("*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25-27; "*Country Report: Greece. Update 2024*", AIDA/ECRE, september 2025, p. 202 en p. 264-265).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend (zgn. '*cash assistance*'), wordt automatisch niet meer uitbetaald maar direct stopgezet van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld ("*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene (108 euro) of kind (54 euro) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan moet worden voldaan. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat moeten leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkendiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan

mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS-woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet-codes, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 27-28; *“Country Report: Greece. Update 2025”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 265).

H. Gezondheidszorg

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Ondanks dit wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Afhankelijk van de benodigde zorg, is er gewoonlijk een wachttijd van enkele weken of maanden. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben administratieve belemmeringen met betrekking tot de afgifte van een AMKA directe gevolgen voor de toegang voor statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35).

Statushouders met een actieve AMKA maar zonder ziektekostenverzekering hebben sinds maart 2022 niet langer toegang tot privé-dokters. Deze statushouders kunnen enkel een beroep doen op dokters uit openbare ziekenhuizen of gezondheidscentra voor het voorschrijven van medicatie, therapeutische operaties en diagnostische onderzoeken.

De AMKA-verordening zorgt er verder voor dat statushouders die nog niet werken of niet kunnen werken omwille van hun gezondheidstoestand of leeftijd (bijvoorbeeld ouderen) en geen actieve AMKA bezitten, automatisch van toegang tot de publieke gezondheidszorg worden uitgesloten.

Dit neemt niet weg dat een statushouder zonder AMKA of zonder actieve AMKA niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *“If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription”* (UNHCR Greece, *“Living In Greece – Access to healthcare”*, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 49-51). Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor een beroep te doen op een ngo. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR, *“Information Guide for Beneficiaries of International Protection”*, beschikbaar op: https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf; UNHCR, *“Living in Greece – Access to Healthcare”*). Ngo's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 50).

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via een betalend telefoonnummer dat uitsluitend in het Grieks of Engels verloopt. Een afspraak kan ook online worden gemaakt, maar dan enkel in het Grieks. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkdiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 35; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 49-51; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 209, 266-268).

I. Verlenging van een ADET

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie maanden kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk dertig dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asiendienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van honderd euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn. In de praktijk is deze boete nog nooit opgelegd (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, worden de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing over de gevraagde verlenging ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht. Statushouders ontvangen geen bevestiging dat hun e-mail met verlengingsaanvraag werd ontvangen en/of geregistreerd (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236).

De Griekse wetgeving voorziet dat de registratie van de verlengingsaanvraag normaliter op dezelfde dag als de ontvangst ervan moeten gebeuren. Begin 2024 deelde de Griekse asiendienst mee dat de registratie ten laatste plaatsvindt vijf dagen na de ontvangst van de verlengingsaanvraag, maar RSA stelt vast dat de loutere registratie vaak deze termijn overschrijdt. Het loutere registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen (zgn. *“Alkyoni II”*) kan twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden en de achtergrond van de aanvrager in het kader van de openbare orde of nationale veiligheid (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure volgens informatie van de Griekse asiendienst van februari 2025 twee maanden duren, tenzij verder onderzoek nodig is. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand en gezondheidszorg of tot de arbeidsmarkt, waardoor zij *de facto* in een precare situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de beslissing tot toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Indien zulke afspraak niet binnen de zes maanden wordt gemaakt, moet de Griekse asiendienst een nieuwe beslissing nemen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Nadat hij de gevraagde documenten heeft neergelegd, ontvangt de statushouder een bevestigingsdocument met een barcode. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk op het einde van de week een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADET's klaar zijn om op de

aangegeven dag te worden opgehaald, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet persoonlijk op de aangegeven datum aanmeldt, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Volgens de ervaring van RSA is het opnieuw inplannen van afspraken, zelfs bij vertegenwoordiging door een advocaat, niet per e-mail of telefonisch mogelijk en is het vereist om in persoon te verschijnen bij het bevoegde regionaal asielkantoor (RAO) (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 10-13; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien zijn verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een precare situatie terecht te komen.

Bij het verstrijken van een ADET is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag. Evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kunnen de statushouders ook een “certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus” of een “certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming” verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten, die tot zes maanden geldig kunnen zijn, worden door andere Griekse overheidsinstanties veelal niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Andere Griekse overheidsinstanties zijn terughoudend om deze documenten te accepteren, omdat ze geen veiligheidskenmerken en een foto van de statushouders bevatten. Daardoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten en hebben ze gedurende een aantal maanden, onder meer, geen toegang tot tewerkstelling of sociale bijstand. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. In tegenstelling tot wat de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben, stelt RSA vast dat de certificaten die worden uitgereikt aan statushouders terwijl ze wachten op hun ADET-verlenging hen nog steeds geen toegang geven tot de rechten en voordelen verbonden aan hun beschermingsstatus, onder meer wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 15-16; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236-238). Ook wordt hun toegang tot juridische vertegenwoordiging hierdoor bemoeilijkt.

De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en de IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de EU wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; *“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over de stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden, zoals informatie over hoe zij hun ADET kunnen verlengen of hoe ze toegang kunnen krijgen tot sociale rechten, huisvesting, gezondheidszorg, enz. (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238, 260-261).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor 7 juni 2013, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Volgens de ervaringen van de Greek Council for Refugees (GCR) werden in 2024 beslissingen over verlenging in het kader van deze procedure binnen een periode van drie tot zes maanden genomen, wat een relatieve verbetering betekent ten opzichte van voorgaande jaren, toen deze beslissingen pas na meer dan een jaar werden genomen. Gedurende deze periode hebben statushouders geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In

afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enige andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (“*Country Report: Greece. Update 2024*”, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238).

Uit het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze actueel beschikt over middelen, of een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

3.3.3.5. Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik nog steeds bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (geviseerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen leven.

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

3.3.3.6. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, “*een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel “*wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling*” (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van verzoeker, aan zijn individuele profiel en zijn vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in zijn eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 54). Aan de hand van dit onderhoud kan de beslissingsautoriteit namelijk de specifieke situatie van de verzoeker en diens mate van kwetsbaarheid beoordelen en zich ervan vergewissen dat de verzoeker is verzocht alle elementen te verstrekken waarmee kan worden aangetoond dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend wordt blootgesteld aan een risico op behandelingen die strijdig zijn met dit artikel 4.

3.3.3.7. Wat zijn individuele situatie betreft, maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland.

Verzoeker legt enkele medische attesten neer waaruit onder andere blijkt dat hij pijn aan de oren heeft, voorbijgaande tintelingen in armen en voeten ervaart en last heeft van zwetende en trillende handen (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 4). De Raad stelt vast dat het meest recente attest dateert van september 2024 en dat uit geen van deze attesten blijkt dat verzoeker op heden met medische of psychische problemen kampt. Verzoeker gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 5 mei 2025 aan dat hij nog steeds behandeld wordt voor zijn zenuwproblemen maar ontkende over recente medische attesten te beschikken (NPO, p. 10). Voorst blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde dat hij slaapproblemen heeft omdat hij almaar denkt aan zijn familie en dat hij sinds zijn aankomst in België behandeld wordt tegen schurft (AD, stuk 7, 'Bijkomende vragen M-status Griekenland'), doch hij legt hierover geen verdere verklaringen af tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Verzoeker brengt evenmin attesten bij die kunnen staven dat hij actueel huidproblemen heeft waarvoor hij behandeld wordt.

Verzoeker brengt middels zijn aanvullende nota's neergelegd op 19 januari 2026 en ter terechtzitting een attest inzake psychologische opvolging bij, dat dateert van 16 januari 2026. Uit dit attest blijkt dat verzoeker hulp gezocht heeft bij een psycholoog vanwege ernstig psychisch leed als gevolg van de afwijzing van zijn beschermingsverzoek, dat hij ten aanzien van de behandelende psycholoog melding heeft gemaakt van de moeilijke administratieve situatie waarin hij zich in Griekenland bevond en van de belangrijke financiële verantwoordelijkheid die hij draagt ten aanzien van zijn familie in Gaza en dat hij stelt in overlevingsmodus te leven. Verzoekers functioneren wijst volgens het attest op een chronische stresstoestand, hyperallerteit en een hoge emotionele belasting, die overeenkomen met een langdurige onveiligheid en psychosociaal trauma, doch deze vaststellingen blijken uitsluitend gebaseerd te zijn op verzoekers eigen verklaringen. Het attest bevat verder geen informatie over de mogelijke en eventueel noodzakelijke verdere psychologische opvolging van verzoeker (aanvullende nota verzoeker neergelegd op 19 januari 2026, stuk 1; aanvullende nota verzoeker neergelegd ter terechtzitting, stuk 1).

Uit deze elementen kan niet blijken dat verzoekers eventuele psychologische en/of medische problemen belangrijke negatieve gevolgen hebben op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en dat zijn medische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Hij zet nergens *in concreto* uiteen in welke mate zijn gezondheidstoestand hem belet om zijn rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de invloed van deze psycho-medische problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten in Griekenland uit te oefenen. Er liggen heden ook geen elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker geheel of gedeeltelijk arbeidsongeschikt zou zijn. Uit verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte documenten blijkt in tegendeel dat verzoeker werkt in België (NPO, p. 10-11; AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 4). Hoewel er begrip is voor zijn situatie, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen medische stukken verschaft die een concrete toelichting geven over de impact van zijn fysieke en/of psychische gezondheidstoestand en eventuele (medicamenteuze) behandeling met betrekking tot zijn zelfredzaamheid, autonomie en zijn globaal dagelijks functioneren. Verder blijkt niet dat de actuele gezondheidstoestand van verzoeker de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting of andere socio-economische rechten als statushouder in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd

zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker toont verder niet aan dat hij als statushouder in Griekenland geen toegang zal hebben tot medische opvolging en ondersteuning.

Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg, toont verzoeker verder niet aan dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Griekse onderdanen kunnen worden geconfronteerd. Waar zou blijken dat een noodzakelijke behandeling in Griekenland niet beschikbaar of toegankelijk is, merkt de Raad op dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich en dat verzoeker zich bijgevolg moet beroepen op de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg, volstaat dit verder op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds gesteld, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als voor Griekse onderdanen geldt. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en hij, zoals *in casu* aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Verzoeker slaagt hier echter niet in. Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijk met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg of deze niet zou kunnen genieten.

Het bij de aanvullende nota gevoegde bericht van Ulysse van 20 juni 2024 over de pathogene effecten van de oorlog in Gaza op personen van Palestijnse origine die in België verblijven, is algemeen van aard en heeft geen betrekking op verzoeker persoonlijk. Hoewel niet betwist wordt dat de situatie in Gaza een psychologische impact heeft op verzoeker, kan echter niet blijken dat verzoeker persoonlijk dermate zware psychische problemen ondervindt dat deze zijn zelfstandig functioneren beïnvloeden waardoor hij zijn rechten niet zou kunnen uitoefenen in Griekenland.

3.3.3.8. De Raad wijst er voorts op dat blijkens de verklaringen van verzoeker hij een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA) heeft verkregen (NPO, p. 7; AD, stuk 7, bijkomende vragen M-status Griekenland).

De Raad benadrukt hierbij dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning ("*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", september 2024, p. 19). Uit objectieve informatie blijkt dat deze AFM geldig blijft zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt het AFM gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd (RSA- rapport, maart 2025, p. 21: "*the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the residence permit and cannot be used until the ADET is renewed*"). Het is de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het al dan niet kwijt zijn van de gedrukte verblijfsvergunning. Aangezien verzoekers verblijfsvergunning niet verloopt voor 2 januari 2027, is zijn AFM dus ook geldig tot die datum.

Hetzelfde geldt voor zijn sociale zekerheidsnummer (AMKA). De AMKA wordt pas gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt: "*According to the latest JMD F80320/109864/14.12.2023, the Social Security Number (AMKA) is deactivated a day after the residence permit expires*" (AIDA-rapport, juni 2024, p. 248).

Verzoeker toont dan ook niet aan dat in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate dat hij nood heeft aan medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM wegens moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging of artikel 4 van het Handvest. De Raad herinnert er hierbij overigens aan dat verzoeker zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen.

Zelfs indien verzoeker stappen moet ondernemen om een duplicaat van zijn gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen, blijft hij gedurende de wachttijd toegang houden tot de sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, een bankrekening en de huur van goederen.

Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen bij die hier anders over doen denken. Zijn betoog in zijn verzoekschrift en op 8 december 2025 aanvullende nota omtrent de situatie waarmee statushouders geconfronteerd worden bij de verkrijging of de vernieuwing van hun verblijfsdocumenten, is niet dienstig gezien deze situatie niet op hem van toepassing is daar hij op heden nog steeds over een geldige Griekse verblijfsvergunning beschikt. De loutere omstandigheid dat niet kan worden uitgesloten dat ook personen van wie de verblijfsvergunning nog niet verlopen is in de praktijk moeilijkheden kennen, neemt niet weg dat hun situatie blijkens de beschikbare objectieve informatie hoegenaamd niet vergelijkbaar is met deze van personen die niet (langer) over een geldige verblijfsvergunning beschikken. Het staat aan verzoeker om *in concreto* aannemelijk te maken dat de eventuele problemen of moeilijkheden waarmee hij, een jongeman die niet doet blijken van een bijzondere kwetsbaarheid en actueel nog over een geldige verblijfsvergunning beschikt, bij terugkeer naar Griekenland zal worden geconfronteerd van die aard zijn dat hij hierdoor in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt terecht te komen, zoals bedoeld in de hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie.

3.3.3.9. Waar verzoeker er in zijn aanvullende nota op wijst dat zijn ADET en Grieks paspoort riskeren te vervallen door het lange wachten op een definitieve beslissing over zijn beschermingsverzoek, en bijgevolg ook zijn AMKA zal worden gedeactiveerd, wijst de Raad erop dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat zijn ADET nog geldig is tot 2 januari 2027 en dat zijn Grieks reisdocument nog geldig is tot 13 februari 2029 (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', aanvraag derde landen). Bovendien kan de procedure voor de verlenging van de ADET vanuit het buitenland kunnen worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asielinstanties (hoewel het afhalen van de ADET zelf ter plaatse moet gebeuren). Zo geeft het AIDA-rapport te kennen dat "*the application for renewal, together with a digital photo of the beneficiary, is submitted via email to the Asylum Service and the latter's decision is notified to the applicant also via email*" (vrije vertaling: "de aanvraag tot verlenging wordt, tesamen met een digitale foto van de begunstigde, via e-mail ingediend bij de Asieldienst en het besluit van deze laatste wordt via e-mail aan de aanvrager meegedeeld") (AIDA-rapport van september 2025, p. 236).

Verder blijkt dat de Griekse asieldienst momenteel zou werken aan een hervorming van de wetgeving die het mogelijk zou maken om aanvragen voor een ADET-verlenging via een speciaal online platform in te dienen. Daarbij zal ook automatisch een certificaat worden uitgegeven dat de verlengingsaanvraag bevestigt ("*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", september 2024, p. 19; *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*" van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 9). Het blijkt hier enkel om een aankondiging te gaan; er is geen informatie dat zulk online platform al functioneert.

Wat betreft de mogelijke deactivering van zijn AMKA, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland geen werk en huisvesting zal kunnen vinden en hij de vereiste documenten niet zal kunnen voorleggen voor het opnieuw activeren van zijn AMKA. De Raad herinnert er hierbij aan dat verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid heeft die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden.

3.3.3.10. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld volstaat het gegeven dat verzoeker bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid, huisvesting en gezondheidszorg niet om te besluiten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Uit de gedragingen van verzoeker blijkt immers dat hij geenszins de intentie had om in Griekenland een duurzaam bestaan op te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Uit het administratief dossier en zijn verklaringen blijkt vooreerst dat hij reeds drie maanden nadat hij er de vluchtelingenstatus verkreeg, Griekenland verliet (NPO, p. 8; stuk 6, 'Landeninformatie', nr. 1).

De Raad acht het niet onredelijk om van verzoeker, die in Griekenland werd erkend als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit de verklaringen en het gedrag van verzoeker blijkt evenwel niet dat hij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren. De houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat hij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling in Griekenland kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die hij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt hem in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonde. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Inzake de moeilijkheden op het vlak van een tewerkstelling verklaart u dat u gedurende uw beginperiode te Griekenland in een restaurant werkzaam was (CGVS, pg. 8). Nadat u als vluchteling erkend werd verliet u onmiddellijk Kos en vestigde u zich te Athene (CGVS, pg. 13). U beweert dat u kantoren bezocht (CGVS, pg. 13) alsook hier en daar zocht (CGVS, ibid.), dewelke nota bene niet getuigt van een doortastende manier om werk te vinden, maar slaagt er niet in om uw vermeende inspanningen dienaangaande te staven middels enige documenten (CGVS, ibid.). Bijgevolg maakt u allerminst gewag van enige ernstige en langdurige inspanningen teneinde een duurzame tewerkstelling te vinden. Dat u geconfronteerd werd met racisme, u als vluchteling niet wist waar de taalscholen waren en u voor deze taalcursussen diende betalen, hetgeen u geenszins weet te staven, kan bezwaarlijk als deugdelijke verklaringen aangenomen worden. Dat u geen ernstige en langdurige inspanningen leverde om werk te vinden en/of de Griekse taal te leren wordt ten slotte bevestigd door uw verklaringen dat u na de toekenning van het vluchtelingenstatuut slechts één maand te Athene woonde (CGVS, pg. 7).

Inzake de moeilijkheden op het vlak van huisvesting verklaart u dat u korte tijd na de toekenning van het vluchtelingenstatuut het vluchtelingenkamp te Kos verliet (CGVS, pg. 7). Navolgend sliep u drie dagen in een kerk waarna u ongeveer één maand in een tent op het strand verbleef (CGVS, ibid.). U beweert dat u contacten legde met een vluchtelingenorganisatie, waarvan u de naam vergat, maar de melding kreeg dat u niet geholpen kon worden (CGVS, pg. 15). Gedurende uw periode te Athene verbleef u vervolgens één week in een gezamenlijke woning die u kon bekostigen d.m.v. financiële steun uit België (CGVS, pg. 7). Gezien u de huur niet langer kon betalen woonde u de laatste weken te Griekenland evenwel samen met uw neef in een kerk (CGVS, ibid.). Middels uw verklaringen maakt u op het vlak van huisvesting eveneens geen gewag van ernstige inspanningen teneinde een duurzame huisvesting te vinden. Dat u verklaart dat u te Athene nooit een woonst zocht gezien het geen zin had omwille van uw beperkte financiële middelen (CGVS, 7, 15) weet tegen het licht dat u tevens nooit ernstige inspanningen leverde teneinde en tewerkstelling te vinden (cf. supra) weinig te overtuigen. Daarenboven wordt andermaal verwezen naar de korte periode die u te Griekenland verbleef (cf. infra).

Inzake de moeilijkheden op het vlak van gezondheidszorg verklaart u dat u te Griekenland last had van huiduitslag. Uit uw verklaringen blijkt vooreerst dat u wel degelijk toegang kreeg tot de gezondheidszorg maar dat deze zorg, naar uw aanvoelen, ontoereikend was (CGVS, pg. 13). Zo ging u naar een ziekenhuis maar kreeg u enkel pillen (CGVS, ibid.). Nergens blijkt evenwel verder dat u bijkomende inspanningen leverde teneinde de gepaste verzorging te bekomen. Daarentegen, u erkent zelf nooit verdere pogingen ondernomen te hebben. Dat u niet verzorgd zou worden gezien er geen tolk voorhanden is (CGVS, pg. 16), is louter speculatief en een blote bewering. Daarenboven verklaart u zelf niet de minste poging ondernomen te hebben om een tolk te vinden (CGVS, pg. 16).”

Verzoeker hekelt dat hij na zijn opvang in het kamp op geen enkele manier naar bestaande organisaties geleid werd die zouden kunnen helpen met huisvesting, werk of gezondheid, noch hieromtrent op eender welke wijze werd geïnformeerd, doch blijkt uit zijn verklaringen dat hij desondanks de weg kon vinden naar bevoegde instanties daar hij aangeeft dat hij in zijn zoektocht naar werk kantoren zou hebben bezocht, hij op vlak van huisvesting contacten gelegd zou hebben met een vluchtelingenorganisatie en hij naar het ziekenhuis ging naar aanleiding van huiduitslag (NPO, p. 13 en 15). Verzoekers verwijzing naar belemmeringen waarmee begunstigden van internationale bescherming in Griekenland in het algemeen worden geconfronteerd in de zoektocht naar werk, waaronder een gebrek aan integratieprogramma's, werpt geen ander licht op het gebrek aan volharding en ernstige inspanningen dat *in casu* blijkt uit verzoekers verklaringen. Verder herhaalt verzoeker aangaande zijn zoektocht naar werk slechts zijn eerdere verklaringen, waardoor hij bovenstaande motieven in dit verband niet *in concreto* weet te weerleggen. Waar hij betreffende het leren van de Griekse taal herhaalt dat hij niet wist waar de taalscholen waren en hij voor de cursussen diende te betalen en aanvoert dat het voor hem niet duidelijk is hoe hij dit kan bewijzen, betwist hij louter de motieven van de bestreden beslissing, maar maakt hij niet concreet aannemelijk dat hij ernstige en langdurige inspanningen geleverd zou hebben om de Griekse taal te leren, temeer hij slechts een korte tijd in Griekenland verbleven heeft. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker in België wel de weg vond naar taallessen (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 4), waardoor er verwacht kan worden dat hij zich hierover ook in Griekenland kan informeren.

Wat betreft zijn toegang tot huisvesting, kan verzoeker niet overtuigen waar hij wijst op zijn verklaringen dat hij door de beperkte financiële middelen niet meer in de mogelijkheid was om werk te zoeken in Athene en wederom op straat eindigde, en stelt dat de adviseur van de commissaris-generaal zijn verklaringen in dit verband verkeerd begrepen zou hebben. De Raad wijst er vooreerst op dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij gedurende de maand dat hij in Athene verbleef ooit op straat belandde. Volgens zijn verklaringen verbleef hij er één week in een gemeenschappelijke huurwoning en kon hij daarna terecht in een kerk, waar ook zijn neef verbleef (NPO, p. 7). De Raad wijst verder op bovenstaande analyse, waarin terecht werd vastgesteld dat niet blijkt dat verzoeker ernstige inspanningen leverde om aan werk te geraken en waardoor hij niet gevolgd kan worden dat het geen zin had om huisvesting te zoeken omwille van zijn beperkte middelen. Bovendien weet verzoeker niet te staven dat hij in dit kader (tevergeefs) beroep zou hebben gedaan op een vluchtelingenorganisatie. Waar verzoeker verder nog stelt dat slapen in een tent op het strand volgens hem geen leefbare huisvesting is, wijst de Raad erop dat niet uit de bestreden beslissing blijkt dat de adviseur van de commissaris-generaal die mening zou zijn toegedaan, en dat dit hoe dan ook de situatie betreft waarin verzoeker zou hebben verkeerd vóór het verkrijgen van zijn Griekse documenten en die bijgevolg niet representatief is voor zijn situatie hierna. Waar verzoeker nog betoogt dat de Griekse staat hem geen huisvesting of hulp bij de toegang tot huisvesting aanbood, toont hij niet aan dat hij, die niet van een bijzondere kwetsbaarheid doet blijken, zonder dergelijke hulp niet in staat mocht worden geacht geschikte huisvesting te vinden.

Aangaande zijn toegang tot gezondheidszorg voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat het feit dat hij geen tolk kreeg, steun vindt in een objectieve bron. De Raad merkt echter op dat verzoeker, zonder naar de bron in kwestie te verwijzen, in zijn verzoekschrift stelt dat sommige ziekenhuizen moeilijkheden ondervinden om toegang te krijgen tot tolken, doch hieruit niet blijkt dat omwille van het gebrek aan een tolk mensen niet onderzocht zouden worden in de ziekenhuizen, laat staan dat deze situatie zich in verzoekers geval voorgedaan zou hebben. Bovendien gaat verzoeker hiermee voorbij aan zijn verklaringen dat hij niet geprobeerd heeft om een tolk te krijgen en hij bovendien niet voor een tweede keer terugging naar het ziekenhuis (NPO, p. 16).

Nu verzoeker eerder zeer beperkte stappen heeft gezet op het vlak van huisvesting en tewerkstelling en Griekenland al verliet korte tijd na het verkrijgen van zijn vluchtelingenstatus, kan hij bezwaarlijk stellen dat hij geen kans maakte op het verkrijgen van een job of onderdak of toegang tot medische zorgen. Het louter tegenspreken van de terechte gevolgtrekkingen van de adviseur van de commissaris-generaal in dit verband, is niet afdoend. De verwijzing in zijn verzoekschrift naar algemene informatie doet hier verder geen afbreuk aan. Aangezien geen oprechte intentie kan blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland, is het voor verzoeker onmogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland en slaagt hij er op geen enkele manier in om aan te tonen dat zijn rechten als statushouder er niet werden geëerbiedigd.

3.3.3.11. Verder wordt in de bestreden beslissing met reden het volgende gesteld:

"(...) Bijkomend blijkt uit uw verklaringen voldoende zelfredzaamheid. Zo slaagde u er samen met uw neef in om van Palestina naar Griekenland te reizen, alsook van Griekenland naar België (CGVS, pg. 7). Gedurende uw verblijf te Griekenland slaagde u er in om 's nachts doorgaans een dak boven uw hoofd te hebben (cf. supra) en kreeg u tot tweemaal toe financiële steun uit België (CGVS, pg. 8). Voorts volgt u te België reeds een taalcursus (CGVS, pg. 10), beschikt u over werk (CGVS, pg. 10, 11). Uit uw administratief dossier blijkt ten slotte dat u over een geldig reisdocument beschikt voor de periode van 14 februari 2024 tot 13 februari 2029. Inzake uw reisdocument wijst het CGVS er op dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland niet automatisch een reisdocument krijgen, maar pas nadat de betrokkene hiertoe een specifiek verzoek heeft ingediend bij het paspoortbureau van de Griekse politie. De persoon die internationale bescherming geniet, moet ook bepaalde documenten voorleggen, waaronder een kopie van de beslissing tot toekenning van internationale bescherming en een kopie van zijn ADET (of een bewijs dat zijn ADET-aanvraag in behandeling is), en moet de som van 84,40 euro betalen. De begunstigde van internationale bescherming moet een lijst raadplegen die regelmatig online wordt gepubliceerd om te weten te komen of het reisdocument klaar is. Als het reisdocument klaar is, moet de betrokkene naar het Regionaal Asielbureau van Thessaloniki of het Regionaal Asielbureau van Attica gaan om het in ontvangst te nemen. Al deze procedures moeten persoonlijk worden uitgevoerd (Refugee.info Greece, Travel Documents in Greece, 9 februari 2024, beschikbaar op : <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985654192535>)."

Verzoekers stelling in zijn verzoekschrift dat hij zo weinig mogelijk beroep wou doen op derden, maar zijn situatie dermate ernstig en erbarmelijk was dat hij geen andere keuze had dan beroep te doen op derden voor financiële hulp, doet geen afbreuk aan de analyse in de bovenstaande motieven dat hij blijk geeft van voldoende zelfredzaamheid tijdens zijn verblijf in Griekenland. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, kan in de bestreden beslissing nergens worden gelezen dat hij in Griekenland op voldoende steun kon rekenen, er over een netwerk en middelen beschikte en er werk en onderdak zou

hebben gevonden. Wel wordt in de bestreden beslissing gesteld dat hoewel verzoeker voldoende zelfredzaam blijkt, hij niet de nodige inspanningen geleverd heeft om er een bestaan uit te bouwen. Verzoeker gaat verder uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar hij meent dat daarin gesteld wordt dat de problemen bij het vinden van werk, woning of bijstand *“niets met zelfredzaamheid te maken”* hebben. Waar hij in zijn verzoekschrift bekritiseert dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat *“als hij dit hier allemaal kan realiseren hij dit zonder enig probleem ook in Griekenland kan doen”*, dient de Raad vast te stellen dat dit evenmin gelezen kan worden in de bestreden beslissing, doch wel dat het feit dat verzoeker in België een job heeft en een taal cursus heeft gevolgd blijkt geeft van zijn zelfredzaamheid, waardoor verwacht kan worden dat hij dit ook in Griekenland tot uiting kan laten komen, ongeacht het socio-economisch en politiek klimaat aldaar. Wat betreft verzoekers betoog dat hij met het geld dat hij ontving geen leven kan opbouwen in Griekenland, kan de Raad verzoeker volgen dat deze steun op zich niet volstaat, maar toont verzoeker verder niet aan dat hij hiervan afhankelijk is om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Voorts betwist verzoeker louter bovenstaande motieven, maar brengt hij geen concrete elementen aan die deze analyse kunnen ombuigen.

3.3.3.12. Aangaande verzoekers verklaringen dat hij het slachtoffer geweest zou zijn van bedreigingen en racisme, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van bedreigingen (CGVS, pg. 8, 12) en racisme (CGVS, pg. 14), moet worden opgemerkt dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Inzake de bedreigingen verklaart u vooreerst dat u bij aankomst te Griekenland de mensensmokkelaar bij de politiediensten verraadde (CGVS, 11). Omwille hiervan ontving u op 10 april 2024 voor het eerst bedreigingen (CGVS, pg. 11). Dat u toentertijd niet naar de politie stapte omdat de dader een onbekende man betrof (CGVS, pg. 12) raakt wal noch kant, te meer u de smokkelaar bij naam benoemt (CGVS, pg. 11) en u over een traceerbaar telefoonnummer beschikte (CGVS, pg. 11, 12). De screenshot van een privégesprek via sociale media kan voornoemde appreciatie niet ombuigen. Daargelaten dit gesprek geenszins ontegensprekelijk aan welbepaalde individuen gelinkt kan worden en de inhoud ervan altijd gemanipuleerd en geveinsd kan zijn, toont u hier allerminst mee aan dat u bij terugkeer naar Griekenland niet zou kunnen genieten van de bescherming van de aanwezige autoriteiten. U slaagt er bovendien zelf op geen enkele wijze aan te geven om welke reden u bij een terugkeer geen bescherming van de autoriteiten zou kunnen genieten (CGVS, pg. 12). Inzake uw slachtofferschap van racisme dient u eveneens te erkennen dat u geen stappen ondernam om uw rechten te doen gelden (CGVS, pg. 14).”

Verzoeker wijst aangaande de bedreigingen door de smokkelaar opnieuw op de schermafbeelding van een privégesprek die hij in dit verband heeft neergelegd en betoogt dat er niet zonder meer gesteld kan worden dat dit gemanipuleerde of geveinsde bewijzen betreffen. De Raad wijst er in dit verband op dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714). Dit is *in casu*, voor wat betreft de door verzoeker neergelegde schermafbeeldingen, gebeurd. Verzoeker betwist verder niet dat, daargelaten de bewijswaarde die aan de inhoud van het privégesprek mag worden verleend, hij niet aantoonde dat hij bij terugkeer naar Griekenland geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de daar aanwezige autoriteiten.

Waar verzoeker zich in zijn verzoekschrift verder nog afvraagt hoe hij *“stukken kan aanleveren waaruit het racisme aldaar aanwezig blijkt”*, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat hij in dit verband nooit contact met de politie opnam, laat staan dat hij hiermee aantoonde dat deze situatie aangemerkt zou kunnen worden als een onmenselijke of een vernederende behandeling.

3.3.3.13. De loutere verwijzing in het verzoekschrift en de aanvullende nota neergelegd op 8 december 2025 naar algemene landenrapporten, waaronder het *“Country Report: Greece. Update 2024”* van AIDA/ECRE van 18 september 2025 dat in de hogere bespreking terdege is meegenomen, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker dient *in concreto* aan te tonen

dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij blijft daartoe evenwel in gebreke.

Bovendien dienen bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling. *In casu* heeft verzoeker internationale bescherming verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis*, dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. De Raad ontwaart noch in het persoonlijk onderhoud van verzoeker, noch in het verzoekschrift concrete en ernstige stappen die hij zou hebben ondernomen met het oog op het vinden van huisvesting of tewerkstelling, zoals reeds hoger uiteengezet.

Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

3.3.3.14. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota neergelegd op 8 december 2025 wijst op de open brief van 19 november van Griekse middenveldorganisaties waarin de Belgische autoriteiten verzocht worden de COI Focus "*Grèce: Aide aux migrants*" van CEDOCA van juli 2025 buiten beschouwing te laten bij de beoordeling van de omstandigheden waarin verzoekers om en begunstigen van internationale bescherming in Griekenland verkeren en hij tevens kritiek levert op deze COI Focus, dient de Raad vast te stellen dat bovenstaande analyse voldoende steun vindt in de overige gehanteerde rapporten.

3.3.3.15. Verzoeker betoogt verder in zijn aanvullende nota neergelegd op 8 december 2025 dat hij, als gevolg van het aanslepen van zijn procedure in België, meer geïntegreerd geraakt in de Belgische samenleving terwijl zijn band met Griekenland verder vervreemdt, ter staving waarvan hij een attest voegt van het Rode Kruis betreffende het volgen van een inburgeringscursus (aanvullende nota verzoeker neergelegd op 8 december 2025, stuk 6). Hij bekritiseert tevens dat doordat de bestreden beslissing buiten de beslissingstermijn van vijftien dagen is genomen, hij zich niet meer kan registreren in Griekenland voor het Helios+-programma. De Raad wijst er in dit kader echter op dat verzoeker hiermee volledig voorbij gaat aan het feit dat het zijn eigen beslissing was om Griekenland te verlaten, iets meer dan drie maanden nadat hij daar internationale bescherming heeft verkregen. Hij erkent zelf dat er gedurende één jaar na erkenning ondersteuning beschikbaar was via de Griekse instanties via het Helios-programma, maar hij heeft ervoor gekozen geen gebruik te maken van deze hulp en het land vroegtijdig te verlaten. Deze keuze getuigt van een gebrek aan inspanning om zijn leven in Griekenland op te bouwen en ondermijnt zijn huidig betoog dat hij er bij terugkeer onvoldoende ondersteuning zou krijgen. Het is niet ernstig om de verantwoordelijkheid hiervoor af te schuiven op de Belgische asielinstanties, terwijl verzoeker zelf verzaakt heeft aan de rechten en voorzieningen die hem in Griekenland ter beschikking stonden. Dat verzoeker bij terugkeer geen toegang meer zal hebben tot het Helios-programma, omdat inschrijvingen maar mogelijk zijn tot twee jaar na de toekenning van de beschermingsstatus, toont verder geenszins aan dat verzoeker zich bij terugkeer naar Griekenland niet zou kunnen beroepen op andere vormen van ondersteuning door de Griekse overheden of hulp van organisaties. Zijn betoog dat hij geen beroep meer zal kunnen doen op enige vorm van ondersteuning, ontbeert dan ook feitelijke grond.

3.3.3.16. Aangaande de overige door verzoeker neergelegde documenten, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"Uw documenten vermogen voorgaande appreciatie niet te wijzigen. Uw Palestijnse identiteitsdocumenten tonen hoogstens uw identiteit en herkomst aan, dewelke hier niet ter discussie staan. Alle overige Palestijnse documenten die u neerlegt voegen niets toe aan uw asielmotieven gezien deze gerelateerd zijn aan de redenen waarom u uw land van herkomst verliet maar geenszins betrekking hebben op de redenen waarom u zich niet langer te Griekenland zou kunnen vestigen. Uw documenten van uw periode te Griekenland, meer bepaald uw originele Griekse identiteitskaart en kopieën van uw AMKA en AFM, bevestigen verder uw legaal

statuut te Griekenland (...).Inzake uw Griekse periode bevestigt het afschrift van de geldtransactie van Palestina naar Griekenland ten slotte, zoals voornoemd vermeld (cf. supra), dat u voldoende zelfredzaam bent en op financiële steun kunt rekenen. Uw Belgische documenten wijzen er ten slotte enkel op dat u te België inspanningen levert om deel te nemen aan het maatschappelijke leven, dewelke bewonderenswaardig is, maar voegen verder niets toe aan uw asielmotieven ten aanzien van Griekenland."

Deze motieven zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier en worden, daar zij door verzoeker niet worden betwist, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Wat betreft de foto's en video's die verzoeker neerlegt (AD, stuk 5, 'Documenten', nrs. 2 en 5), merkt de Raad op dat aangezien verzoeker in gebreke blijft *in concreto* aannemelijk te maken dat hij ondanks oprechte en ernstige pogingen er niet in geslaagd is om een menswaardig leven uit te bouwen in Griekenland, niet kan worden aangenomen dat deze foto's en video's een accuraat beeld schetsen van de omstandigheden waarin hij bij terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen.

3.3.3.17. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog wijst op een nieuwe wet die in september 2025 in het Griekse parlement werd gestemd, die tot gevolg heeft dat hard zal worden opgetreden tegen personen zonder legale status in het land en hij meent bijgevolg het risico te lopen gedwongen te worden teruggestuurd naar Gaza dan wel te worden opgesloten in omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, wijst de Raad erop dat verzoeker vooralsnog over een beschermingsstatuut en geldige verblijfstitel beschikt.

3.3.3.18. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt of is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Griekenland alle mogelijke middelen zou hebben benut, laat staan uitgeput, om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden.

3.3.3.19. Verzoeker maakt, gelet op de gedane vaststellingen, niet *in concreto* aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij bij terugkeer naar Griekenland zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Griekenland, wegens de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten en buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onvereenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin maakt hij aannemelijk dat er *in casu* sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, worden er geen voldoende concrete, individuele elementen voorgelegd die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat hij zich kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Griekenland en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Gelet op de vaststellingen die in de bestreden beslissing worden gedaan en in acht genomen wat voorafgaat, heeft verzoeker aldus niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend en de rechten die daaruit voortvloeien.

3.3.3.20. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan. Zijn beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

3.3.4. Aangezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker zich nog dienstig kan

beroepen op (een schending van) de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de adviseur van de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is verzoekers verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig.

3.3.5. Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

3.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.7. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota neergelegd op 8 december 2025 verwijst naar het arrest van de Raad van 30 oktober 2025 met nummer 335 295, dient erop gewezen dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De voorgaande rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals *in casu* geschiedt.

3.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing terug te verwijzen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adviseur van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT